

SEMĂNĂTORUL

ORGAN ÎNVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 - Bazargic

A B O N A M E N T U L
80 lei anual

ALT AN ȘCOLAR

Suntem în alt an școlar. La copii un an de creștere educată; pentru societate un an de alte prefaceri adăogate; pentru învățători încă un an de ocnă mintală și de besnă cu moravuri adunate.

Din libertinajul căsnicilor moderne sosesc copiii cu tot materialul de peste an, pierdut în vara căldurilor vremii și a nepăsărilor părintești.

Vin copiii la școală cu apucăturile de pe maidan, crescute vertiginos ca orice buruiană netrebnică pe o țarină lucrată.

Învățătorii pornesc la lucru, pentru progres, pentru civilizație, pentru țară și pentru prestigiul nostru social. Li cheamă imperitivele vremii și destinele neamului întregit.

În anul școlar 1935-1936, învățătorii își încep munca într-o mărturisire oficială a

Ministrului școlilor: „Învățătorii și-au făcut datoria; frecvența școlară a fost de 90%; acțiunea educativă a societății s'a învederat în proporții deosebite prin cămine culturale, străjerism, educație pre-militară, cercuri de cultură, construcții școlare, etc.”

Ne mândrim!

Pornind la lucru, în noul an școlar, ne picură în suflete nădejdea că la atâta muncă recunoscută, va veni și o retribuție mai omenească și mai demnă. Omenească pentru învățătorii începători; demnă pentru învățătorii vechi, cu familii împovărate și obligațiuni de factori naționali.

Alt an școlar, alte eforturi, alte nădejdi.

Urăm succes!

Eug. Răducu

AJUTAȚI ÎNFOMETAȚII

De doi ani de zile bănuie se-ceta în Basarabia și mai ales în anul acesta, a fost o secetă așa de mare, încât și fântânile au secăt.

Gospodarii basarabeni de altă dată, au ajuns de nu-și mai pot hrăni copiii, cari le mor de foame.

Socitățile de binefacere și în special „Crucea roșie”, le-a venit în ajutor și le-au luat copiii ducându-i la Plocești, București etc., spre a-i hrăni.

Acum vine și apelează la toți oamenii de bine, spre a da obolul lor, cât de puțin.

O datorie creștinească ne impune de a ajuta pe aproapele.

Noi învățătorii din Județul Caliacra, grupați în jurul Semănătorului, am fost în totdeauna în slujba promovării binelui.

Acum, la îndemnul pe care-l facem de a ajuta copii infomețați, să nu ne lăsăm mai prejos și din pâinea noastră delagură să luăm o parte și s'o dăm celor mici nevinovați, cari ne imploră milă.

Un precept pedagogic spune: „Vorbele mișcă, faptele trag”.

Să fim pildă prin fapte..

La zile mari se cere să să-vârșim fapte mari.

Acum la plata salariului pe luna Decembrie, în preajma Sfântului Crăciun, Anului nou, cu sărbătorile lui, se face să să-vârșim o faptă bună: „să ajutăm infomețații”.

Într-o constătuire de colegi, ni s'a spus că ar fi bine ca din salariul pe luna Decembrie, să se oprească câte 20 lei de fiecare învățător, pentru a se da copiilor infomețați din Basarabia.

Pe această cale, aducem la cunoștință tuturor colegilor, că nu-i mult, dacă consimțim să ni se oprească această minusculă sumă din salariu și acei cari n'ar consimți-o, să facă cunoscut revizoratului școlar în termen de 3 zile, spre a nu li se opri nimic, cunoscând că acei cari nu răspund consimt.

Cunoscând sufletul învățătorului nostru, suntem siguri că nici unul nu va refuza apelul și va consimți ca un bun creștin, să dea mica s u m ă de 20 lei, pentru care în numele celor nevoiași, le aducem mulțumirile noastre anticipate.

„Semănătorul”

RABATUL!

D. Ministru al instrucțiunii publice, a dat ordin revizoratelor școlare, ca în acest an nici un învățător să nu mai primească rabat dela manualele didactice, pentru că, rabatul — zice ordinul — dăunează prestigiul și autoritatea morală a învățătorului.

Ce destinație se va da rabatului acordat de către edituri pentru cărțile de școală? Printr-o adresă către președintele asociației scriitorilor români, d. dr. Angelescu, cere ca: 10% din rabat să se consemneze la Banca Națională, pe seama și la dispoziția ministerului ca fond de asistență pentru procurare de cărți la copiii săraci; cu 10% să se ieftească manualele didactice de curs primar; iar restul să se întrebuinteze drept beneficiu pentru comisionul librăriei.

Nu înțeleg de ce să se consemneze 10% pentru săraci tocmai la Banca Națională? Noi, învățătorii, n'am dat în fiecare an acel 10% și chiar mai mult, pentru copiii săraci? Școlile primare, unde noi predicăm adevărul, dreptatea, cinstea, legalitatea și caritatea, nu sunt demne de a fi chiar ele mici centre de asistență socială? De ce atâta neîncredere în noi, când în fiecare an, la procurarea cărților de școală, am sacrificat tot rabatul ce ni s'a acordat la cărți, pentru săraci, pentru comitetele școlare și pentru cooperativele școlare. Oare d. Ministru nu știe acest lucru? Nu

cred să fi existat suflet de învățător atât de hain, care să fi văzut în clasa lui copii ce nu ș'au putut procura cărți pentru lumina sufletului și să nu-i fi ajutat.

Nu credem că vor fi ajutați mai bine copiii săraci, în acest an, decum i-am ajutat noi în alți ani. Săracii de pe malul mării și cei de pe malul Nistrului, vor fi uitați; adică până la ei nu vor mai rămâne bani, căci rabatul se va întrebuinta cu preponderanță pentru săracii din calea Victoriei. Câți săraci — nesăraci nu vor fi ajutați cu cărți anul acesta, pe când adevărații săraci din îndepărtatele sate ale României Mari, vor aștepta zadarnic.

Dar, înainte de ridicarea dreptului școlilor primare de a mai primi rabat dela cărți, trebuiau puse următoarele probleme:

1. Iată una în legătură cu bunul mers al învățământului! Cum e și firesc, în urma ordinului d-lui Ministru, învățătorii se vor degaja cu strângerea banilor pentru cărți, urmând ca părinții să procure singuri, cărți copiilor. Ce se va întâmpla, când fiecare părinte își va procura singur cărțile? Majoritatea sătenilor vor fi înșelați de către librari. Mai ales cei ce nu știu carte, vor plăti aproape îndoit costul cărților. Nu mai vorbesc de requizite, pe cari le vor plăti bieții săteni foarte scump.

Până să procure toți sătenii cărți pentru copii, va trece timp

și astfel, vom amâna zi după zi începerea lecțiilor și învățământul va suferi. Cu foarte mare greutate strângea învățătorul bani pentru cărți; dar acum, până să le procure sătenii singuri, greutatea va fi și mai mare și timpul pierdut se va prelungi. De ce nu s'a ținut seamă și de acest lucru?

2. Trebuia să se mai țină seamă și de faptul, că mulți învățători, (vorbesc despre acei cari nu au cooperative școlare) luau cărți pe credit, garantând cu salariul lor și sătenii le achitau când aveau și cum puteau, costul cărților. Și erau forțați, să facă acest lucru numai să nu dăuneze bunul mers al învățământului. Oare nu era un avantaj destul de însemnat pentru săteni, în vremurile acestea de criză cumplită? Dar nu era și un avantaj destul de bun și pentru învățământ? Vor putea sătenii să-și procure cărți imediat, la începutul anului? Slabă nădejde! Vom aștepta mult și bine vremurile acelea, dar să fim siguri că nu vom avea fericirea să le vedem, noi, cei de azi.

3. La multe școli primare se procurau cărți copiilor prin cooperativele școlare, care pășuiau pe săteni, dacă nu aveau bani imediat. Cooperativele aveau drept venit rabatul, din care dădeau 10 sau 15% pentru procurare de cărți copiilor săraci. Iată deci, cum aceste mici institute de înfrățire școlară, sunt atacate destul de grav, în urma dispoziției ministeriale. Cum cooperativele școlare

sunt înflințate mai mult cu scopul de a ajuta pe copii la procurarea cărților și requizitelor, existența lor era legată de rabatul ce li se cuvenea de pe urma acestora (pentru că n'au făcut nici un fel de speculă); acum, prin suprimarea rabatului, existența le este amenințată.

4. La multe școli primare lipsite de cooperative, se procurau cărți prin comitetele școlare, rămânând rabatul drept fond pentru comitete. Nu era un venit destul de bun pentru comitete, mai ales acum când sunt lipsite completamente de fonduri? Și nici în acest mod nu erau uitați copiii săraci, întrucât toate acele comitete aveau articole speciale pentru ajutorarea lor cu cărți și haine.

Iată deci că nici până acum rabatul nu l-au primit învățătorii. L-au primit școlile primare prin comitetele școlare, copiii săraci și cooperativele școlare. Dece atunci se aruncă totul numai în spinarea învățătorilor? S'au îmbogățit învățătorii cu rabatul dela cărți? S'au fâurit palate și averi cu acest rabat?

Dar, mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne! Vom vedea cum va ieși chestiunea cu rabatul din acest an, în urma ordinului d-lui Ministru. Vom mai vedea cum vor fi ajutați de bine săracii, cu acel rabat, și cum vor fi iefținite cu 10% cărțile de școală.

Suntem în așteptare!

I. Lupu Răjlețu

Probleme culturale

Imprejurările nu sunt aceleași în orice parte a țării. Și problemele diferă după situațiile specifice pe care le aflăm în diferite puncte.

Urgentarea, în rezolvirea acestor probleme, este acută în unele părți și despre problema culturală avem o vorbă de spus.

Învățământul primar elementar e defectat în scopurile sale. În loc ca acest învățământ să aibă pe primul plan tendința educativă, el s'a intelectualizat în așa măsură că pentru educație nu mai poate face nimic.

Defectarea scopului suprem, educativ, se datorește la două cauze hotărâtoare: 1) Programul prea încărcat și 2) Personalul din controlul învățământului primar.

Pentru a trece materia din programul învățământului primar, trebuie să mergi în galop, căci abia ai timpul necesar de predare și memorare.

Cum s'o mai raportezi la viață, ca să aibă și caracterul de cultivare, unde ai 7 clase pentru 1, 2 sau 3 învățători. Și 7 clase se impun a fi întemeiate, căci altfel, bietul învățător nu mai poate da nici un examen de avansare (art. 118, 119, 120, și 121 din legea învățământului primar).

Personalul din control, își are formulat un tip de proces-verbal și după acest tipic se fac toate inspecțiile, dela Maramureș la Orhei, dela Dorna la Balcic.

Așa a fost îndrumat din sferele de sus.

Citește procesele verbale de inspecții de oriunde și vei avea îndată convingerea și de tipic dar și de neglijarea educației. Peste tot vei găsi: clasă curată, elevi curați și ordonați, etc., etc.

Aceste notări fugare de educație, s'au dedus în timpul inspecției la gramatică, aritmetică, istorie, etc.,... și dintr'o aruncătură a ochiului organului de control.

Trebuie să implinim radical și de urgență două cerințe:

1) Adaptarea programelor, prin simplificarea curajoasă, la posturile de învățători dela fiecare școală; ori, completarea numărului de

învățători, cerut de școala cu 7 clase a legiurilor noastre.

Renovarea mentalității din controlul învățământului, că școala primară instruește și apoi educă.

In Dobrogea Nouă

Cine a sosit cu sufletul, la o școală primară din Dobrogea Nouă s'a încredințat că aici se muncește titanice, într'un vâlmășag de nevoi, de greutate și răutăți.

Pentru forurile de sus, mișcarea culturală în Dobrogea Nouă, este o operațiune comună, obișnuită, ca orice compot sau cafea după o masă încărcată.

Pentru învățătorii colinelor dobrogene, viața este un eroism, gata să cedeze torturilor pricinuite de nevoi și de teroarea năzuințelor fanatice. Pentru acești martiri după o zi de muncă salahorică, nu urmează noapte de odihnă tihnită, ci adesea o noapte de veghe, de tremur și vedenii.

La masa lor, o pâine uscată și cu un ardei murat sunt o îndestulare fizică după atâtea lipsuri.

Viața învățământului, întovărășind în mod firesc viața factorului său și trăind ca și el în aceleași precipitațiuni vitrege, e o viață de sbucium și de eroism.

Ce am dat noi, ca stat, pentru viața culturii naționale, care se află într'o asemenea situație? Care sunt jertfele pe care le-a făcut statul în plus, pentru o isbândă sau amelionare?

Niciuna

Sporul de 50%, de altă dată, față de salariul învățătorului din restul țării, se reduce azi la 100, mâine la 200 lei și abia a putut fi menținut de actualul Ministru al școalelor.

Incolo, nu s'a mai făcut nimic. Bibliotecile, întreținerea, ajutoarele, merg în orașele mari și la școlile mari. Până și decorațiile de îmbărbătare se duc tot acolo, pe unde sunt fiefurile domnilor miniștri.

Iar Dobrogea Nouă așteaptă, suferă și tânjește la granița de sud.

Eug. Răducu

SEMNELE TIMPULUI

Dacă cercetăm lumea de azi, în ceiace privește latura morală și religioasă, constatăm aspecte îngrozitoare, care ne dau de gândit. Cea mai mare parte din lumea actuală, a uitat învățăturile Bisericii creștine, a uitat Biserica, acel locaș Sfânt, de unde omul își poate înălța sufletul spre Dumnezeu și de unde poate căpăta iertarea greșelilor.

Și, lumea aceasta, care pe nedrept mai este numită creștină, se lăfăește în luxul cel mai orbitor, la care cei mai mulți au ajuns prin fraude, hoții, înșelăciuni; omoară ca'n codrul Vlăsiei, minte și înșeală, clevește, defaimă; adică duce o viață imorală și desfrănată, cum nu s'a mai pomenit niciodată în anele vieții umane.

În zilele de sărbători, bisericile sunt lipsite de credincioși, pe când cârciumele sunt pline în fiecare zi, sălile tribunalelor și judecătoriilor sunt tixite totdeauna și paginile ziarelor nu mai pot cuprinde numeroasele relatări, despre crime, sinucideri, excrocherii, jafuri, hoții și despre tot ce poate fi mai oribil și mai imoral.

Printre legile morale, ale Bisericii creștine, este una care spune: „Să nu furi”; dar cine poate opri jafurile, hoțiile, fraudele și pungășiile ce se fac astăzi? „Să nu ucizi”, zice altă lege morală; dar cine poate opri omorurile nenumărate, crimele pasionale și masacrele oribile din fiecare zi? „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”, spune altă lege creștină; dar când s'au mai găsit, în alte timpuri, atâția martori de ocazie și atâția mincinoși ca astăzi?

Secolul al XX-lea, a îndrumat omenirea spre apogeul culturii și științei, dar, concomitent, a condus-o și spre degradarea morală. Goana după existență, după averi și plăceri ușoare, după ranguri și titluri pompoase, a făcut pe om să se prefeze la tot felul de imoralități. Mijloacele prin care cei mai mulți s'au asigurat ranguri și averi, mijloacele prin care nechemății au urcat în cele mai înalte trepte ale piramidei sociale sunt: minciuna, hoția, și ilegalitatea. Rari sunt aceia, cari s'au agonisit averi prin muncă cinstită și cu credință în Dumnezeu.

Bogăția, a adus după sine ruina credinței și moralei. Omul, ajuns bogat prin tot felul de mijloace imorale, a uitat că deasupra lui există un Atotstăpânitor, a uitat că baza vieții și bogăției umane trebuie să fie formată din: cinste, dreptate, legalitate și credință. Bogăția a coborât pe om la grandomanie; acesta a început să se creadă mai mare și mai tare ca oricine. Preocupat cu strângerea și acumularea bogățiilor pământești, omul a uitat credința, bogăția sufletească; aceasta i s'a evaporat din suflet așa cum se evaporă apa de pe o farfurie, sub influența razelor solare. Unii, au ajuns până acolo, că neagă existența lui Dumnezeu, iar alții îl batjocoresc și-l injură, la orice ocazie. Aceștia au uitat că „Nihil sine Deo”.

Dumnezeu care n'a vrut nici-

odată moartea păcătoșilor ci îndreptarea lor, a arătat totdeauna oamenilor, prin semne, calea mântuirii și i-a chemat la pocăință, prin câte un ales al Lui, care cu sufletul curat s'a făcut demn de a merita acest rang, mai mare ca ca orice rang pământesc. Fenomene de acestea, s'au repetat totdeauna, când omenirea a uitat pe Dumnezeu, când materialismul și imoralitatea au ajuns pasiunile principale ale ei. Și omenirea s'a întors către Biserica și Dumnezeu, ca apoi, după altă perioadă de timp, să se lase iarăși convertită de valul imoralității și să uite pe Ocrotitorul suprem.

Acum, când lumea creștină se află la o răspântie destul de grea, când credința e batjocantă și călcată'n picioare, când imoralitatea a învăluit sufletele și le-a prins în mrejele ei, Dumnezeu a ales din mijlocul acestei lumi, plină de păcate pe unul care s'o îndemne la pocăință, Cel ales, este unul dintre puținii credincioși, este poate cel mai credincios dintre credincioși, care cu sufletul curat, a ascultat totdeauna învățăturile Bisericii și n'a încetat o clipă de a se supune legilor moralei creștine. Și-a ales Domnul pe un om de rând, pe un sărac nebăgat în seamă de nimeni, pe un cioban ce și păștea turma de oi pe câmpul dela Maglavit.

Dece n'a fost ales unul cu ranguri pământești? Dece n'a fost ales unul dintre bogătașii zilei? Dece n'a fost ales un domn cu pantofi de lac, cu guler tare, cu cravată, cu haine scumpe? Dece a fost ales un cioban simplu, cu opinci, cu țări, cu cămașă de cânepă, cu pălărie soioasă? Dece? Pentru că numai acest cioban a corespuns cu faptele sale de a fi alesul Domnului, pentru că nimeni altul n'a binemeritat de a fi cinstit cu acest rang sfânt, care nu se obține cu averi materiale nici cu orgii sau beții, nici cu furturi, nici cu clevetiri și defăimări, nici cu minciuni și nedreptăți, nici cu comori pământești și desfrânări; ci se obține prin curățenie sufletească și prin bogăția credinței și faptelor bune.

Rarii credincioși ai zilelor noastre, sunt ținuiți pe crucea mizeriei și sărăciei, încununați cu cununa suferințelor; ei nu cunosc luxul și confortul palatelor sau vilelor, nu simt mirosul parfumurilor scumpe, sau gustul vinurilor și mâncărilor alese, nu schimbă costumele în fiecare zi, nu sunt străluciți prin ranguri și titluri; ei sunt de mii de ori mai fericiți sunt chemați să fie bogați în împărăția Cerurilor, în împărăția veșnică, unde nu este durere nici înfrustare nici suspin și viață fără de sfârșit.

Dumnezeu s'a arătat ciobanului dela Maglavit și l-a imputernicit să îndrumeze lumea pe calea cea adevărată, s'o facă să-și mai îndrepte pașii spre Biserica mântuirii și să mai uite desfrăul și fărădelegile care o pasionează. Ba, ceva mai mult, ciobanul din Maglavit a fost imputernicit a face, cu ajutorul credinței și minunii; astfel se explică vinde-

VREMURI GRELE, FORME VECHI

Organizația de stat a intrat într'un formalism sec. Ca să vrei să faci ceva, trebuie să începi de vreme operația formelor, pentru că la urmă să intri în execuție într'o vreme întârziată și neprielnică.

Localurile de școală, construcțiile colonizărilor, construcțiile publice sau administrative, au pornit și pornesc mereu activitatea în sezonul de toamnă, tocmai din pricina atâtor forme cerute de aprobările tutelare.

Formalismul acesta întârziator de lucrări, a trecut în toate direcțiunile vieții. Nu-l implinești n'ai dreptul să înfăptuiești. El s'a coborât asupra vieții de stat sub presiunea a două tendințe:

1) Ca realizările de jos să poarte aparența că sunt operațiunile de sus.

2) Birocrația leneșă nu supraveghează împlinirile și pentru răspunderi îngroapă orice activitate în maldăre de forme.

Așa s'a ajuns la practica de a se lucra sub un patronaj și

cu un specialist de împliniri formalismul.

Nu faci așa, nu isbutești.

Mulțimea formelor secl a început să pătrundă și în învățământ. Datoria organizației noastre profesionale este să reziste și să lupte pentru înlăturarea formalismului care prejudiciază rezultatele de muncă

Au apărut și apar lucrări cu răsunat, care direcționează bietul învățământ spre forme seci, plicisitoare și cu alătură academică.

Cei ce stăm pe ogorul muncii primare, unde se răstoarnă brazda ignoranțelor, nu avem timpul necesar, să construim și în scripte o muncă de spirit care se frământă aproape nevăzut.

Să se ceară rezultate și un forme vechi în vremuri grele.

Eug. Răducu

care orbilor, ologilor, surdo-mușilor și tuturor bolnavilor, care cu sufletele curate și cu credință, se îndreptă spre locul Sfânt al mântuirii, pe care Dumnezeu l-a ales ca un nou Templu pentru creștinătate.

Minunea dela Maglavit, e un semn, deasupra omenirii ajunsă la prăpastia imoralității, corupției și desrăului. E un semn pe care l-a arătat Dumnezeu oamenilor, îndemnându-i să se pocăiască, să uite gândurile rele și păgâne, să ridice moralul din noroiul în care l-au cufundat, să se ridice sufletește la lumina credinței celei adevărate. Și mulți dintre cei ce mai păstrează încă în suflete, palpitândă, lumina credinței, se duc spre Maglavit, spre Altarul mântuirii. Mii, zeci de mii de țărani, din toate colțurile țării, s'au grăbit să vadă Maglavitul mântuirii, să asculte glasul lui Dumnezeu. Numai țărani mai păstrează, intact, tezaurul credinței. Ei n'au lăsat furii să le fure această comoară scumpă, credința, pe care moșii și strămoșii le-au lăsat o moștenire. Ei nu s'au lăsat convinși de ademenirile viclene ale ereticilor și sectanților și numai ei, țărani, au păstrat aprins focul sacru al credinței, în bisericuțele sătucelor noastre, răsirate dealungul țării.

În timp ce la Maglavit s'a arătat un semn, în Africa se arăta alt semn: e glasul sângelui, vestit de bubuitul tunului. La Maglavit s'a arătat semnul pocăirii, iar în Abisinia se arăta semnul morții. Dinspre Maglavit se împrăștie în lume miros de tămăie și Duh Dumnezeesc, iar dinspre Abisinia miros de praf de

pușcă. Când în Maglavit se ridică „Templul credinței” în Abisinia se ridică „Templul morții.”

Păcatul își cere tributul lui: pocăirea celui ce a greșit sau distrugerea lui din arena omenirii. Răsboiul e de multe ori consecința păcatului, e o pedeapsă care sosește pe neașteptate și care nu iartă niciodată. Imprinse de lăcomie sau de egoism, se ridică popoarele, unele contra altora—se înlanțuie cataclismul, se măcelăresc în mod barbar frații, se varsă sângele în valuri; iar pe deasupra omenirii, înroșită'n sânge, tronează moartea, ruina și pustiu. Răsboiul e ultimul semn, ultima încercare dureroasă de a readuce lumea la o viață cinstită și morală.

Să fim cu băgare de seamă la aceste două semne ale timpului și să nu le credem fără nici-o importanță. E timpul să ne ridicăm din noroiul imoralității, la lumina credinței, la o viață, morală. Se impune să mai lăsam orgiile, crimele, furturile, jafurile, certurile, minciunile, nedreptățile, egoismul, grandomania și să le înlocuim cu virtuțile, care ne vor ridica sufletul spre cea mai deplină fericire.

Două semne s'au arătat la orizontul lumii: semnul mântuirii în Maglavit și semnul războiului în Africa. Două temple s'au început construcția: „Templul mântuirii, credinței, moralității și păcii” și „Templul războiului, al morții și ruinii.” Două voci au vorbit lumii: vocea mântuirii și vocea sângelui.

Bazargic, 2 Noembrie 1935
I. Lupu-Răjlețu

Manualele didactice

Suntem la începutul unui nou an școlar. Ca în toți anii, se pune iarăși în discuție problema cărților de școală. E de notat — și asta cu atât mai trist — că un întreg deosebit pentru manualele didactice, nu se observă decât în epoca deschiderii școlilor.

Acum se lansează reclame de tot felul, unele mai atrăgătoare și mai pompoase decât altele. Safele și orașele sunt inundate cu tel de fel prospecte și cataloage. Profesorii și învățătorii sunt asaltați cu mii de promisiuni; sunt trași de mâneci din stradă, de către librari, spre ai ademeni cu așa zisele... noutăți didactice.

Și care sunt acele noutăți didactice? Aceleași cărți din alți ani, cu alte coperte și alte poze, dar cu același conținut. De ani de zile se schimbă copertele, se schimbă gravurile, dar nu se schimbă manualele. Autorii, în goană după câștiguri, se grăbesc a modifica superficial manualele, numai pentru a le putea prezenta în ediții noi, la deschiderea școlilor, ca în felul acesta să poată atrage cât mai mulți cilenți.

Dacă cercetăm cu atenție manualele didactice, introduse în școlile noastre de orice grad, în ultimii ani, vom constata că multe nu îndeplinesc cerințele unor bune cărți de școală. Nu mai vorbim despre acele manuale didactice editate numai din interese pur materiale și care nu sunt deloc accesibile puterii de înțelegere a școlarilor.

Multe din cărțile de curs pri-

mar, numai cărți de curs primar nu se pot numi. Majoritatea se vând numai datorită vr'unui inspector școlar sau literat, aranjați în fruntea celorlalți autori.

Sunt și autori destul de modești, cari au manuale foarte bune, alcătuite după ultimele noutăți pedagogice și tehnice și în urma unor ani de experiențe; dar acele manuale nu se pot vinde din cauza concurenței cărților slabe. Manualele proaste se vând pe prețuri derizorii și eu rabaturi fabuloase, dar se vând. Manualele bune, deși executate în condițiuni ireproșabile, sunt scumpe, foarte scumpe, pentru punga săteanului nostru, secătuită de atâtea cerințe.

Observăm, că în urma valului de manuale didactice de curs primar, ce a inundat editurile, în condițiuni din ce în ce mai avantajoase, mulți dintre autorii buni au sistat editarea cărților, pentru că erau amenințați să le fiind înmagazinate în edituri și librării, fără să le poată desfăce.

O carte bună, tipărită în condițiuni tehnice ireproșabile, după ultimele noutăți pedagogice, cere muncă multă și costă scump, din care cauză nu poate fi vândută cu un preț derizoriu. Din contră, cărțile editate pe prețuri mici, cu rabaturi mari, nu corespund ca e x e c u ț i e tehnică și ca alcătuire pedagogică; pentru că, dacă ar fi altfel, nu le-ar conveni autorilor să le vândă cu astfel de prețuri. Și, cum ne aflăm într'o epocă de sărăcie, de mate-

rialism endemic, cel mai mulți preferă cărți proaste dar ieftine, decât pe cele bune dar scumpe, lată deci, cum din cauza materialismului încurajăm indirect cartea slabă și descurajăm cartea bună.

Concurența va duce fatalmente la degradarea cărților de școală aproape în același raport în care tehnica a dus eminentemente la triumful lor. Între aceste alternative dacă nu se va interveni serios, vom asista la un eveniment destul de trist; sărăcia și concurența dintre autorii de manuale didactice, vor face să dispară cărțile bune din vitrinele librăriilor.

Dintr'o cercetare amănunțită a recentelor manuale de curs primar, ne formăm imediat convingerea, că nu toate corespund scopului în care sunt alcătuite. Se găsesc și azi, cărți tipărite de către unii, numai de dragul de a-și vedea numele imprimat deasupra unui manual ce se chiamă „Carte de citire” sau „Geografia României” sau „Gramatică și compuneri”, etc.

Și, dacă răsfoim vr'una din acele cărți de citire, vom vedea bucăți lungi de kilometri, unele care nu prezintă nici un interes pentru micuții ce așteaptă în nouile lor cărți, povești frumoase, distractive, hazlii și potrivite mediului lor; poezii sterpe și lipsite de gust; lecții de istorie vaste și bogate în amănunte; etc.

Geografiile, se rezumă la simple enumerări de numiri, hărți și vederi. Numai vorbesc de o parte din geografiile regionale care sunt simple banalități: povești fără sens, povești încadrate în cele patru puncte cardinale, povești cu orice prilej, adică, în întregime acele geografiile sunt numai povești. Neapărat, că sunt și geografiile foarte bune, cu lecțiuni atractive, descrieri interesante și materia expusă clar și explicit; dar acele geografiile sunt rare.

Cărți de gramatică și de aritmetică cu adevărat bune sunt puține. Cele dintău, înșirări de reguli și definiții; cele d'aldoulea șiruri întregi de numere, probleme și exerciții.

Dacă, multe din celelalte manuale de curs primar nu îndeplinesc condițiunile unor bune cărți de școală, abecedarele—cu mici excepții—corespund tuturor cerințelor moderne.

Astfel stând lucrurile, cred că e timpul să ne întrebăm: Până când cu valuri după valuri de manuale didactice, ieftine și proaste? Oare nu e timpul să revenim la realitate și să ne ocupăm mai de aproape de cartea de școală? Nu trebuie să lăsam acest lucru numai în seama comisiei de cercetare, care consultă manualele fugitiv și nu se lovește niciodată de greutățile ce prezintă acele manuale în clasă, pe care greutăți numai noi dascălii le simțim. Deci, nouă ni se cade să ridicăm cei dintău glasul în această privință.

Nu suntem pentru monopolizarea cărții de școală, dar nu suntem nici pentru degradarea ei. Comisia pentru cercetarea manualelor didactice și Ministerul instrucțiunii trebuie să selecționeze cu mai mare atenție cărțile de curs primar și să nu mai dea drumul oricărei cărți, ce place numai ca formă. Să se înlăture concurența dintre edituri spre a nu dăuna cartea bună. Nu vrem cărți ieftine și proaste, vrem cărți bune și cu prețuri potrivite venimurilor de azi.

Deci, prima cerință ce se impune și care este ebsolut necesară e: selecționarea manualelor didactice. Aceasta trebuie îndeplinită cât mai urgent, pentru bună-mers al învățământului și pentru ridicarea cărții bune la rangul ce-l merită.

Bazargic, 2 Sept. 1935.

I. Lupu Răjlețu

ROLUL STATULUI în educație, văzut în lumina timpului

Soluția ce o dăm problemei, depinde de prisma prin care privim raportul dintre stat și individ. Pentru a putea să desleg această problemă, îmi pare necesar de-a analiza dependența dintre aceste noțiuni. În acest scop, voi căuta în mod succint să disec acest raport, pentru a vedea dacă efectiv există și dacă se condiționează una pe alta, sau nu, și consecințele acestei eventuale condiționări. Spre a ușura această înțelegere voi căuta să definesc aceste noțiuni.

Individ, în antichitate, însemna cel ce nu se putea divide. Pe la sfârșitul ei, însemna „ceva”, o ființă izolată. La începutul erei moderne, găsim pe individ făcând parte integrantă dintr'o colectivitate, cu, sau mai mare masivitate. Azi îl găsim în angrenajul unei enorme colectivități. Mai înainte pornind dela forma cea mai simplă a societății, care este familia ajunge până la grupurile compacte și impunătoare cu caracter internațional. Statul! Ce este el ca realitate? Este o expresiune perfectă a ideii de solidaritate, între un număr mare, chiar foarte mare de membrii, care aspiră către aceleași idealuri, care au același origină etnică, cu mici intercalări și care în mod armonios și neforțat își execută libertatea individuală în limitele unor legi, ce nu sunt decât concordanța voințelor generale, socotite ca norme, pentru a înlătura cearta, nemulțumirile. Cu alte cuvinte nu este

decât forma cea mai perfectă a unei societăți.

Intrucâtva, după puțină, am pus în linia mai rotunde, conținutul abstract și vag a celor două noțiuni, individ și stat. Acum să vedem dacă aceste noțiuni stau în vreun raport și în ce măsură. Spre a ajunge mai ușor la concluzii, pe calea gândirii, care pare destul de accidentată la deslegarea acestei teme, voi încerca să-mi luminesc drumul cu câteva făclii împrumutate dela oamenii cu multă autoritate, ce au desbătut această problemă destul de amănunțit și cu toată competența. Individul nu a trăit și nu trăiește niciodată izolat. Vieții, obiectiv fiind, individul nu-l poate simți pulsul până ce nu se alimentează din arterele unui grup cât de redus, din arterele unei societăți.

Individul, prin care se înțelege înțelegere însăși omul, nu are numai o conștiință individuală.

Grăție vieții lui, îndelungat trăite în grupuri sociale, el a căpătat și o conștiință socială destul de pronunțată. Această conștiință este veriga ce-l ține strâns legat de mediu. Individualitatea are corectivul legitim, personalitatea. Această personalitate nu se poate să se desvolte decât în funcție de utilitate socială. Viața socială nu este decât o prelungire a ființei individuale. Există o așa strânsă legătură, între individ și grupul social încât a făcut pe eminentul sociolog Durkheim să spună: „Grupul social

gândește, simte, lucrează cu totul altfel decât ar face membrii săi izolați. Ag. Comte ne spune că individul nu ar putea exista izolat decât ca abstracție; iar ca ființă cu adevărat corectă este societatea. El merge după cum vedem cu speculațiunea, că dela prima vedere individul s'ar confunda cu societatea, neexistând doar ca abstracție.

Ca lămurire ne mai spune că ar putea exista individul în pustietate, dar atunci n'ar mai fi om, ci un animal. Societatea nu poate exista decât dacă între membrii ei există o suficiență omogenitate în ceia ce privește tendințele lor firești. Aspirațiunile unuia să fie ale tuturor și invers. Prin urmare, azi mai mult ca oricând, se reclamă mai ales la noi, care nu avem ființa noastră etnică completă, decât de aproape două decenii, ca tuturor membrilor ce alcătuiesc acest stat să li-se coordoneze aspirațiunile către aceleași puncte pe care idealiiștii noștri naționali caută să le stabilească. După cum am spus mai înainte, azi când în jurul nostru joacă sgomotos pentru a ne atrage în hora lor, diferite curente sociale ca: fascismul cu derivatele lui specifice, bolșevism, socialism (anarhism), azi mai mult ca oricând celor ce li-se încredințează răspunderea acestei țări, trebuie să fie cât se poate de circumspecți. Au fost mulți conspiratori și poate mai sunt, care ard de dorul unei aventuri. Cei ce au fost și au devenit notorii, au fost puși la index, la locul ce-l meritau, precum vor fi puși și alții, ce vor încerca asfel de acțiuni; știindu-se că în aceste timpuri când avem altceva de făcut, când avem de consolidat ceia ce am zidit, numai de experiență nu ne „arde”. Acestia sunt niște falși nemulțumiți, și nemulțumirile lor nu pot fi luate ca dogme în înțurarea unu stat. Nu ne convine, ca pe noi înșine, să ne transformăm în cobai de laborator, numai de dragul unei idei. A susține că înlocuirea formei de azi a statului nostru prin alta ce-și are idologii aiurea, ar fi mai confortabilă, nu este decât o aberațiune. Spuneam că societatea (statul) nu poate să existe decât atunci când membrii ei vor gândi la fel, vor lucra la fel. Nu va putea să existe decât atunci când va exista omogenitate aproape perfectă, idealul fiind chiar perfectă, în aspirațiunile tuturor indivizilor ce-l alcătuiesc. Educația este cea ce perpetuiază și înărește această omogenitate, fixând în sufletul copilului similitudinile colective, pe care le reclamă viața statului. Caracteristică timpului nostru pare a fi: Tendința către un naționalism ajungând câte odată până la exclusivism.

Chiar la noi, formule ca: „numerus clausus” „numerus nullus” și „valahicus” încep să capete teren din ce în ce mai mult. Tendința către state naționale a fost criteriul de slăbire a granturilor după uraganul din 1914-1918. Să ne fie de plidă unele din acțiunile apăsătoare. Noi, prin felul nostru, am arborat fals teoriile humanismului, ajungând fără cea cea mai tolerantă din Europa, poate chiar din lume, dacă nu sunt prea excentric și dacă nu merg prea departe cu constatarea. La noi parcă lipsește un control al străinilor. Mulți vin, stabilindu-se sub diferite prețuri și mai toți ulterior devin cetățeni români. În această situație fiind, circumspecțiunea, s-o cultivăm mai mult. Să nu ni-se întâmple ca aviatorului care tocmai când avionul da simptome de prăbușire, a observat că benzina s'a termeant. Ca sinteză, în ceia ce privește legătura dintre individ și societate, vedem că sunt cât se poate de unite. Coeziunea dintre aceste noțiuni este așa de pronunțată, așa de consolidată încât, nu este cu puțință existența unuia fără cealaltă. Este imposibil a concepe societate fără indivizi și tot imposibil ar fi indivizii neconstituiți în societate. Aceste noțiuni se condiționează într-o continuă reciprocitate. În statul național, idela de stat e mai presus de toate.

Interesele statului primează oricând și oricum. Interesele individului sunt subordonate intereselor statului. În statul democratic, în ale cărei formule ideologice este încadrat și sta-

lul nostru, individul are deplină libertate pentru a-și manifesta și dezvolta aptitudinile și talentele. Statul îi garantează viața și mai ales libertatea lăsând pe individ să ajungă prin muncă cinstită în cele mai înalte posturi de comandă. Ceva și mai mult, în statul democratic, bazat și pe ideia binelui, diferite societăți filantropice, fac cheltuieli enorme pentru a da ajutor indivizilor mai slabi.

Alte societăți iarăși, varsă sume fantastice sprijinind talentele indivizilor și încurajându-i. Fii statului democratic sunt toți egali, adică au aceleași drepturi și aceleași datorii. Ca o răsplată, ca o recunoștință a binelui ce i-l face statul, individul este obligat ca prin el să-i mențină ființa, să nu-i tulbure liniștea de care are nevoie, pentru a înbunătăți însăși starea individului, să nu uneltească în contra ordinii stabilită, și în mod liniștit să de-a maximumul de aport în interesul colectivității. Unde poate găsi individul teron mai prielnic, mai con-

venabil ca în statul democratic? Poate găsi ceva mai bun în dictaturile fasciste? Nu e sătul omul de dictaturile ce au precedat regimul democratic? Nu a fost dictatura aceea care a înlesnit revoluția franceză? Nu din acea cauză pământul Franței civilizate devenise un câmp de animale sălbatice; un adevărat iad pe pământ? Sau poate s'ar simți individul mai bine sub un regim unde ar fi instalată o dictatură socialistă, un bolșevism? Cred că niciodată. Frământările din Rusia Sovietică sunt probe eloquente că acea fericire întrevăzută de apologetii marxștilor, nu a fost decât o iluzie deprimătoare. Lozincă socialistă, că are în vedere binele individului nu al societății nu este decât o momeală. Și acest regim ca și toate celelalte ce s'au născut, mai trăesc sau au murit își are profitorii lui.

(Va urma)

Cronica noastră

Dela intrarea noastră în vacanță s'a scurs o vreme, care n'a rămas seacă de întâmplări ce privesc școala și factorii ei. Deaceia prima datorie, ce o simțim într-o revedere este ca să amintim evenimentele acestea.

În vacanța s'au produs două evenimente de seamă:

1. Congresul general al învățătorilor ținut la Timișoara.

2. Scrisoarea Ministrului Instrucțiunii către învățători.

Congresul învățătoresc a fost, ca întotdeauna, o manifestare a doleanțelor noastre către oficialitatea de stat.

O notă bună pentru asociația de Caliacra, este că dezideratele generale au fost în nota și concluzia dezideratelor noastre.

Dela Caliacra au participat 3 reprezentanți în frunte cu președintele nostru, d. Eugen Raducu.

Cu ocazia congresului s'a ținut și adunarea generală a asociației generale a învățătorilor, în care s'a ales comitetul nou al asociației generale, în frunte tot cu d. D. V. Toni.

Dela această adunare, s'a desprins o notă de ocalmie generală, pe frontul intern corporatist, cu excepția excluderii din asociației a d-lui V. Dumitrescu, fostul casier al asociației generale, pentru învinuiri banesti imaginare, aduse în public d-lui Toni. N'a mai fost ca în alte dați îngrămădiri de candidaturi și oratorie seară, pentru o platformă de urnă.

Acalmia luptelor interne conservă energia de corp, pentru luptele ce trebuiesc date în zilele grele de mâine, când se pregătește o nouă salarizare, iar împotriva corpului învățătoresc stă o atitudine ingenioasă de crustare în acțiunea de breaslă.

În timp de liniște să ne pregătim de furtună.

Scrisoarea Ministrului nostru, este o pecetluire frumoasă a muncii școlare, desfășurată de învățătorime în anul școlar 1934-1935. Este și o recunoaștere a unei rezultate școlare fericit obținut de învățătorime.

Ea stă ca o lespede de piatră, ridicată în văzut tuturor, durtând inscripția: „Învățătorii și-au făcut datoria.”

Lespedea va cădea într-o zi cu greutatea ei asupra bârfitorilor, cari șoptesc că școala n'are inten-

șionabil? Dar Biserica? Dar justiția? Dar armata? Dar administrația? Dar legea?

Să se observe peste tot și să nu se cârtească numai împotriva unora.

Școlare

— **Învățătorii noi numiți în învățământ, vor fi plătiți cu salariul de suplinitor până la prevederea drepturilor materiale în buget.**

— **Cu inspecțiile speciale pentru înaintarea la gradul II-lea și I-lul, au fost delegați la județul Caliacra d-nii inspectori școlari N. Teodorescu și V. Helgiu.**

— **Inspețiile speciale au început dela 15 Noembrie a. c.**

— **S'a intervenit la Serviciul local de învățământ București, ca să se trimită titlurile de rentă dela împrumutul înzestrării. Revizoratul școlar a trimis un delegat pentru a ridica aceste titluri.**

— **Ni se comunică de către Revizoratul școlar, că în urma transferărilor, numirilor și detașerilor, n'a mai rămas vacant nici un loc de suplinitor în învățământul primar din acest județ.**

— **În prezent, o comisie lucrează la București pentru armonizarea salariilor și încadrarea funcționarilor publici. Magistrății, au alcătuit un memoriu, pe care l-au înaintat d-lui Valer Pop, ministrul de justiție, cerând încadrarea și plată mai omenoasă.**

— **Ministerul Instrucțiunii, printr'un ordin, scutește pe toți învățătorii dela instrucția premilitară, de a lua parte la ședințele cercurilor culturale.**

— **Pentru modul cum Revizoratul școlar de Caliacra, a servit colegii, în privința detașerilor în învățământul primar, fiind seamă de toate doleanțele și fără a neglija interesele școlii și învățământului, aceștia ti aduc vii mulțumiri.**

— **Aprobarea nouilor, manuale pentru cursul primar, complimentar și normal. La 1 Septembrie 1936 expiră valabilitatea tuturor manualelor didactice de curs primar, complimentar și normal, aprobate până în prezent.**

— **Toți autorii de manuale didactice de curs primar, supra-primar și normal, cari doresc să obțină**

aprobarea manualelor noi, alcătuite în conformitate cu programele analitice modificate (programa cursului primar și normal), trebuie să înainteze lucrările spre aprobare consiliului permanent, până la datele de mai jos:

a) **Pentru cursul primar elementar, până la 15 Decembrie 1935.**

b) **Pentru cursul supra-primar și pentru școlile normale, până la 15 Ianuarie 1936.**

— **Jurisprudențe privilegiate la transferări.**

1) **În 1934 mai mulți învățători au cerut transferarea în București Unul din ei a depus cererea de transferare înainte de 1 Aprilie, iar doi după 1 Aprilie. Ministerul Instrucțiunii a admis transferarea celor din urmă.**

Primul cheamă ministerul în judecată cerând anularea transferării unuia dintre cei cari depuseseră cererile după 1 Aprilie.

Curtea de Apel din București dă decizia prin care admite acțiunea și obligă ministerul să transfere pe învățătorul care depusese cererea până la 1 Aprilie.

Rezultă: **Cererile depuse după 1 Aprilie nu pot fi luate în considerație. Transferările făcute cu nerespectarea legii sunt nule.**

2) **Doi învățători cu titlul provizoriu cer transferarea.**

Unul e mai vechi decât celălalt. Transferarea o obține cel mai nou, care avea și recomandarea inspectorului școlar respectiv.

Celălalt obține gradul definitiv, ulterior transferării și cheamă în judecată ministerul, ca să fie transferat el.

Curtea de casație îi respinge acțiunea.

Rezultă: **Când învățătorii sunt egali în grad, acela are drept la transferare, care are și recomandarea inspectorului școlar respectiv.**

(Din Cuvântul Inv. din Capitală No. 1)

Cărți, ziare, reviste

— **A apărut No 1 din Cuvântul Învățătorilor din Capitală, care cuprinde următoarele articole interesante: De ce apare Cuvântul Învățătorilor din Capitală de D. V. Toni, Dreptate! de C. Angelescu, Datoria noastră de Const. V. Bahrim, Sentimentul de inferioritate, la copit de Marin Niculescu, Studiul psihologic al individualității școlarului român de Stanca C. Angelescu, Rolul învățătorului în elaborarea monografie locale de Const. V. Dumitriu, Primăriile și școala primară de N. Bărliba, etc., etc.**

Redacția și administrația Cuvântului Învățătorilor din Capitală este în Str. Gogu G. Cantacuzino No 49. Abonamentul 60 lei pe an. Apare de 2 ori pe lună.

Dela redacție

— **Aducem la cunoștință tuturor colegilor și colaboratorilor noștri, că ziarul „Semanătorul” și-a stabilit Redacția la Școala primară No 2 din Bazargic.**

Toți acei cari ne trimit material de publicat, sunt rugați a-l expedia pe adresa de mai sus și nici decum în altă parte.

— **Dorim să facem schimb cu toate revistele și foile învățătoresc din țară, precum și cu orice alte reviste de orice bransă.**

— **Revistele, foile, ziarele ce doresc a face schimb cu Semanătorul sunt rugate, să ne trimită numerile lor pe adresa redacției la Școala primară No 2 din Bazargic.**